

หวงรัก

บทที่ 31

ผู้ชายร่างสูงบึกบึนหลังไหล่ตั้งตรงใบหน้าเข้มขรึม ที่เดินเข้าออกห้องนั้นห้องนี้อย่างสำรวจตรวจตรา อดที่จะหยุดมองเธออย่างแปลกใจไม่ได้ คำที่บ่อยครั้งที่ชายหนุ่มหันมาก็พบดวงตาครุ่นคิดของหญิงสาวมองอยู่ เธอกลับเกลื่อนเมื่อสบตากัน หากอีกชั่วครู่ ชายหนุ่มก็เห็นสีหน้าและสายตาแบบเดิมขึ้นอีก

“มีอะไรหรือฟ้า” เขาอดถามไม่ได้

“อะไรคะ” ฟ้ารุ่งถามเก๋ๆ มัวแต่คิดว่ากณาทรู้เรื่องมณทிரากับเพื่อนชายคนใหม่หรือเปล่า เธอควรจะบอกหรือว่าควรนิ่งเฉยทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

“ฟ้ากำลังคิดอะไรอยู่ ดูจิตใจไม่อยู่กับตัว ไม่เห็นสนใจจะดูบ้านเลย”

“สนใจซีคะ ก็ฟ้ากำลังดูอยู่”

“แค่ว่าอย่างนั้นหรือ”

“ถ้าพี่ณาทคิดว่าดี ฟ้าก็ตกลงค่ะ”

“ทำไมจะขึ้นอยู่กับพี่สะครับ”

นั่นซิ ทำไมจะต้องขึ้นอยู่กับเขา ในเมื่อมันจะเป็นเพียงบ้านของเธอ สีหน้าเธอบอกความรู้สึกอ่อนไหวจนอีกฝ่ายสังเกตเห็น

“พี่หมายความว่า...” น้ำเสียงของชายหนุ่มอ่อนโยน คำพูดสะดุดคล้ายพยายามหาถ้อยคำ “ความพอใจของฟ้าต่างหากที่สำคัญที่สุด”

ฟ้ารุ่งรู้สึกได้ถึงก้วงวานปลอบโยนในท่าทีง้องอนนั้น แล้วก็รู้ตัวว่าได้แสดงความอ่อนไหวออกมาอย่างไม่สมควรเลยจนนิดเดียว เธอกลัวว่า กณาท จะเข้าใจผิดแล้วผละหนีไปเหมือนที่เคยเป็นในอดีต

“ฟ้าพอใจค่ะ บ้านใหม่ สวย ขนาดกำลังดี ตกแต่งเสร็จพร้อมหมดแล้ว ที่สำคัญที่สุดคืออยู่ใกล้พี่ราตรี ฟ้าอุ่นใจมากที่จะได้อยู่ใกล้ๆ กัน” เธอทำเสียงเป็นงานเป็นการ “แต่ไม่รู้ว่าจะโครงสร้างรากฐานแล้วก็การก่อสร้างดีพอหรือเปล่า เจ้าของยังไม่ได้ย้ายเข้ามาอยู่ด้วยซ้ำไม่รู้ว่าจะมีปัญหาอะไรไหม”

“เท่าที่พี่ตรวจดู คิดว่าใช้ได้เลยนะ โครงสร้างแข็งแรง วัสดุดี รายละเอียดทุกอย่างใช้ได้หมด เจ้าของเขาตั้งใจปลูกอยู่เองก็เลยดูแลการก่อสร้างอย่างดี พี่มาดูหลายครั้งจนแน่ใจแล้ว ถึงได้บอกฟ้า”

เธอยกมือไหว้ “ขอบคุณพี่ณาทที่ช่วยค่ะ ถ้าอย่างนั้นวันนี้เรากุญกับเขาเรื่องซื้อขายเลยดีไหมคะ จะต้องทำสัญญาอย่างไร ใช้เงินเท่าไร ฟ้าจะได้ขนของย้ายออกมาเลย”

ชายหนุ่มมองเธออย่างพิลึก “อยากจะย้ายออกมาเร็วอย่างนั้นเทียวหรือ มีปัญหาอะไรกันหรือเปล่า”

“ไม่มีปัญหาค่ะ พี่ณาท จริงๆ” เธอรีบพูด “ตอนนี้คุณภริากำลังจะตกแต่งบ้าน บอกว่าฟ้ากับลูกจะได้สบายใจเพราะบรรยากาศในบ้านตอนนี้หดหู่โศกเศร้าเหลือเกิน ฟ้าไม่รู้ว่าเขาตั้งอกตั้งใจจะทำเพื่อใคร แต่ไม่อยากให้เขาทำเพื่อฟ้ากับลูก เพราะทุกวันนี้เขาก็เอาใจมากจนฟ้าอึดอัดใจเหลือเกินแล้ว”

ชายหนุ่มมองเธอราวอยากจะอ่านให้ออก ทุกภาพของภริในความจริงใจของเขา กรีดเค้นความรู้สึกจนเจ็บแปลบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมณทிர อยู่ในฉากเดียวกันนั้นด้วย

มณทிரกับภริ.. กณาทเคยรับรู้อย่างเจ็บปวดว่าผู้หญิงคนเดียวที่ตนเคยรักเคยหลงอย่างที่สุด มีความมุ่งมั่นมาดวาทหวังชายหนุ่มผู้นั้นอย่างยิ่ง กณาทไม่พยายามที่จะดึงคนรักกลับมา เขารู้จักมณทிரมากพอจะเข้าใจว่าเขาไม่อาจเปรียบเทียบกับภริได้ และไม่มีวันที่จะทำให้มณทிரพอใจได้เลย ในระยะหลังๆ นี้ ซึ่งมณทிரได้ออกจากชีวิตของภริไปแล้ว กณาทยังรู้สึกปวดหนึบๆ เป็นปกติประจำวัน แคลงใจอยู่ไม่คลาย

เขาตระเวน หาบ้านใหม่ ให้ฟ้ารุ่งโดยไม่แน่ใจว่าหญิงสาวต้องการย้ายออกมาจริงหรือไม่ หากฟ้ารุ่งรู้ว่าเขาทำงานหนักเพียงใดกว่าจะพบบ้านที่ถูกใจหลังนี้ เธอคงแปลกใจเป็นอย่างมาก

.....เอาใจมากจนฟ้าอึดอัด..... กณาทจำได้ว่า ท่าทีของภริกับฟ้ารุ่งที่เขาเคยเห็น ไม่คล้ายน้องชายกับพี่สะใภ้จนนิดเดียว

“แล้วตอนนี้ ใครคือว่าที่น้องสะใภ้” เขาถามขรึมๆ

“ฟ้าก็ไม่รู้ค่ะ” ดวงตาชื่อไม่บอกว่าเธอมีความรู้สึกใดๆ กับชายที่ถูกกล่าวถึงสักนิด “อาจจะเป็นใครสักคนหนึ่งที่ฟ้าไม่รู้จักก็ได้”

“แปลว่าไม่ใช่มณหรือ”

“..... คุณภริยาเธอรักคุณฟ้ารุ่ง.....” สาวใช้คนหนึ่งถึงกับพูดออกมาอย่างมั่นใจ และผู้ที่รับฟังก็หาได้ปฏิเสธไม่ “....ไม่ว่าจะรักแบบพี่น้องหรืออะไรก็ตามแต่ แต่ฉันรับรองได้ว่าเธอรักของเธออยู่แล้ว.....”

ฟ้ารุ่งเคยเดินมาได้ยินเข้าพอดี แม้จะไม่พอใจ แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องซักฟอกปรับความเข้าใจให้เป็นเรื่องพูดถึงกันต่อไปอีกได้แต่ตั้งใจอย่างแน่วแน่

‘.....ฉันจะไปจากที่นี่ จะได้เลิกพูดเลิกคิดบ้าๆกันสักที.....’

ฟ้ารุ่งกำลังจัดข้าวของใส่กล่องกระดาษที่ซื้อมา ถึงแม้บ้านน้อยจะพร้อมให้ย้ายเข้าอยู่ แต่ราตรีอยากให้มีการหาฤกษ์ยามยามดี เพื่อที่ชีวิตในบ้านใหม่จะได้ราบรื่นเป็นสุข ฟ้ารุ่งจึงรั้งรออยู่ เธอตั้งใจจะเก็บข้าวของให้เกลี้ยงเกลามาไม่ให้เกิดขวางเจ้าของบ้าน เนื่องจากเธอกำลังครอบครองห้องนอนหลักซึ่งมีขนาดใหญ่และสะดวกสบายที่สุดในบ้านอยู่. ฟ้ารุ่งคิดว่าภริยาเกรงใจเพราะเธอช่วยงานเขาอย่างไม่หวังสิ่งตอบแทน และชายหนุ่มเสียใจและโทษตนเองนักหนาต่อการจากไปของพี่ชาย เพราะอย่างนั้นจึงหันมาทำดีเพื่อชดเชยให้แก่เธอ

เสียงเคาะประตูทำให้หญิงสาวต้องหยุดทำงาน เต่าออกว่าเป็นภริยา เพราะมันเป็นระยะเวลาที่กำลังพอดีหลังจากที่ฟ้ารุ่งได้ยินเสียงรถของชายหนุ่มแล่นเข้ามา

ชายหนุ่มยืนยิ้มกว้างอารมณ์ดีอยู่เบื้องหลังประตูที่ถูกเปิดออก

“ผมมีอะไรจะให้ดู”

“อะไรคะ” หญิงสาวถาม ไบหน้าสีเข้มขึ้นเหนือ

“ดรออิ่งของคุณกานดา” ชายหนุ่มพูดอย่างอึ้งอึ้งใจ

“เขาทำกันสุดฝีมือเชียวนะ หนุorkก็ช่วยตัวเป็นเกลียว วันนั้นผมเลยพาไปเลี้ยงข้าวให้รางวัล อยากจะให้คุณดูสักหน่อย”

“เดี๋ยวนี้เลยหรือคะ” เสียงถามกลับอ่อนน้อม เธออยู่ในห้องซึ่งมีเครื่องปรับอากาศ แต่ว่าละอองเหงื่อกลับเปียกขึ้นจนต้องยกแขนเสื้อขึ้นซับ “ฟุ้งนี้ไต่ไหมคะ”

สีหน้าของอีกฝ่ายจืดจางลงอย่างผิดหวัง

“คุณกำลังทำอะไรอยู่หรือ”

เธอหลบตาไม่ตอบคำ

คิ้วเข้มยาวได้รูปขมวดเข้าหากัน ชายหนุ่มดันประตูให้เปิดกว้างออก และฟ้ารุ่งก็หลีกเลี่ยงให้แต่โดยดี ร่างสูงหนาแน่นในเสื้อซีตแขนยาวสีอ่อนที่พับปลายแขนขึ้นมาเหนือข้อศอก ถึงกับหยุดชะงักเมื่อเห็นกล่องกระดาษขนาดย่อมแข็งแรงหลายใบวางเรียงราย มีสิ่งของบรรจุอยู่แล้วบางส่วน รวมถึงเสื้อผ้าของฟ้ารุ่งด้วย

“นี่คุณกำลังทำอะไร” เสียงถามผิดหวังงุนงง

ฟ้ารุ่งรู้สึกอึดอัดลำบากใจอย่างยิ่ง อธิบายไม่เต็มเสียง

“ฉันหาบ้านได้แล้ว ค่ะ อยู่ใกล้ๆ พี่ราตรี เป็นบ้านใหม่ สวยแล้วก็ราคาถูกมาก....” เธอพยายามทำเสียงให้ราบรื่น เต่าใจคนฟังไม่ถูก กลัวว่าเขาจะโกรธเป็นที่สุด “ก็เลยค่อยๆ เก็บของ จะได้ไม่ต้องรีบร้อนเวลาที่จะย้าย...”

“แต่เราตกลงกันแล้วว่า คุณกับลูกจะอยู่ที่นี้” เสียงถามตัดพ้อ ไบหน้าคมเข้มที่หันมา บอกความผิดหวัง “คุณยังช่วยออกแบบตกแต่งบ้าน แล้วจู่ๆ ทำไมเก็บข้าวของจะย้ายออกไป”

ฟ้ารุ่งหลบตามองอยู่ที่พื้นห้อง

“ที่นี่ไม่ใช่บ้านของฉันคะ คุณภริยา ไม่ใช่ตั้งแต่คุณพี่ออกไปแล้ว ฉันไม่อยากจะอยู่ในที่ที่เจ้าของเขาไม่ต้องการให้อยู่”

“แต่ว่าตอนนี้ผมเป็นเจ้าของบ้าน และผมต้องการให้คุณอยู่...”

“ฉันอยู่ไม่ได้ค่ะ... จริงๆ... มันฝืนความรู้สึก ฝืนความนับถือตัวเอง...” ฟ้ารุ่งพูดเสียงอ่อน มองตอบประกายตาคมกล้าของชายหนุ่มด้วยดวงตาอ่อนใส ที่จริงใจเต็มเปี่ยม “ภาพของคุณพี่คอยหลอกหลอน... ที่เธอตัดขาดเยื่อใย..... ทำท่าเย็นชาไม่สนใจใยดีกับในตอนที่เราโกรธสุดขีดก่อนที่จะจากไปแล้วไม่ได้กลับมาอีก...”

เสียงพูดสั้นเครือขาดหายไป ฟ้ารุ่งน้ำตาซึมจนต้องยกมือขึ้นปาดเช็ด

“บ่อยๆ ที่ฉันนั่งมองรูปของคุณพี่.. ถามว่าเธอต้องการให้ฉันไปจากที่นี่จริงๆ หรือ เธอโกรธเกลียดเพราะอะไร เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า แต่ฉันไม่เคยได้คำตอบ ฉันจึงต้องการที่จะไปเสียเพื่อที่จะได้ไม่ต้องนึกถึงมันอีก”

“คุณจะลืม เชื่อสิ ทุกอย่างจะดีขึ้น คุณจะรู้สึกดีขึ้นเอง”

เสียงทุ้มปลอบประโลม ร่างสูงขยับเข้าหาแล้วก็หยุดชะงัก เมื่อประสานเข้ากับดวงตามุ่งมั่นจริงจังที่เงยขึ้นมาจากการปาดเช็ดน้ำตา

“ฉันจะไม่ลืมหรอกค่ะ... ไม่มีวันลืม”

“หลังจากคุณกานดาเปลี่ยนบ้านนี้ให้เป็นบ้านใหม่ คุณจะรู้สึกดีขึ้นแล้วจะลืมเรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว เชื่อผมเถอะ” ชายหนุ่มเสียงอ่อนประกายตาเว้าวอน

ฟ้ารุ่งยังส่ายหน้า “ถึงอย่างไรมันก็ยังไม่เหมาะสมอยู่ที่ที่ฉันจะยังอยู่ที่นี้ ฉันเพื่อการเข้าใจผิดของผู้คน เพื่อเสียงวิพากษ์วิจารณ์ ฉันไม่อยากจะลุกโตะขึ้นมากับเสียงนินทาพวกนี้”

“เสียงวิพากษ์วิจารณ์นินทาอะไรกัน” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว

“คุณภริไม่รู้ก็ดีแล้ว”

“ใครจะพูดว่าอะไรก็ช่าง คุณไปเอามาใส่ใจทำไม ชีวิตเป็นของเรา ความสุขความทุกข์ของเรา มีใครเคยมาแบ่งปันไปบ้างไหม”

“คะ แต่ฉันจะต้องอยู่กับสิ่งที่ทำให้ไม่สบายใจทำไม ในเมื่อมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่า”

ประกายตาชายหนุ่มเปลี่ยนเป็นแกร่งกร้าว เสียงถามรวนเต็มที

“ทางเลือกอื่นที่ดีกว่าของคุณ คือนายทหารที่คุณอ้างว่าเป็นพี่ชายคนนั้นใช่ไหม”

ฟ้ารุ่งนิ่ง เอาอีกแล้ว ระเบิดลูกย่อม

“ฉันว่าเราอย่าเพิ่งเถียงกันเลย ฉันเหนื่อยแล้วละคะ”

“ผมพูดถูกใช่ไหม” อารมณ์โกรธที่ไร้เหตุผลของชายหนุ่มผู้นี้เป็นสิ่งที่ฟ้ารุ่งเกลียดกลัวที่สุด ได้แต่ยืนนิ่งหน้าตาตกรับฟัง

“คุณพูดนั้นพูดนี้ ยกเอาอะไรต่ออะไรมาอ้าง ที่แท้ก็แค่ต้องการจะออกไปอยู่กับเจ้านายทหารคนนั้น”

หรือว่าจะใช่.. ฟ้ารุ่งอดคิดไม่ได้.. ในส่วนลึกของหัวใจ แม้ว่าจะขีดเส้นคั่น สร้างกำแพงกันไว้ ทำท่าที่ราวกับไม่มีสิ่งใดตกค้างระหว่างกัน เธอกลับโหยหา “พีณาท” ซึ่งเป็นวีรบุรุษคนเดียวอยู่ตลอดเวลา

อาการนั่งห้อยหน้าตาตกรับ ยอมรับ กระพ้อโหมอารมณ์ของชายหนุ่มให้ร้อนแรงขึ้น เสียงถามขู่อัน

“บอกผมมาซิว่าจริงหรือไม่จริง”

“ไม่... ไม่จริงเลยคะ”

“งั้นสาบานได้ไหม สาบานต่อหน้ารูปคุณหญิงกับพี่ใหญ่ จุฑฐปัตย์”

“คุณภริ นี่จะไปกันใหญ่แล้วนะคะ” หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ แต่ทำไมอาจปลุกปลอบให้อีกฝ่ายหายโกรธได้ มือที่แข็งแรงจับต้นแขนดึงให้ร่างบางๆ เดินตาม

“ถ้าคุณกล้าทำ ผมจะไม่ทักทานอะไร อีกเลย”

“ไม่ค่ะ” หญิงสาวผืนกายขัดขึ้น น้ำเสียงอ่อนเว้าวอน

“ทำไมฉันจะต้องสาบานในเมื่อคุณพี่ไม่ได้ต่อต้านสักนิด ฉันไม่ได้ทำอะไรเสียหาย ถึงฉันจะอยู่กับพีณาท คุณพี่ก็ไม่ได้ต่างพร้อยเสื่อมเสีย เธออนุญาตแล้วด้วยซ้ำไป เมื่อตอนที่บอกให้ฉันออกไปจากที่นี่”

มือที่กำต้นแขนคลายลงก่อนจะปล่อย ให้เธอเป็นอิสระด้วยอาการขัดใจ ฟ้ารุ่งคลำต้นแขนเพราะเจ็บ อีกฝ่ายจะเลิกเขาก็หาไม่ เสียงถามกร้าว

“แปลว่าคุณตั้งใจจะไปอยู่กับเจ้านายทหารคนนั้นจริงๆใช่ไหม”

ฟ้ารุ่งนิ่ง ถามตัวเองว่าแท้จริงแล้ว เธอหวังเช่นนั้นหรือเปล่า

“ตอบสิ ผมอยากจะทำ” ฝ่ายนั้นรุกเร้า

อาการนั่งเงยหน้าตาตกรับทำให้ชายหนุ่มแทบจะคลั่ง เขากำมือแน่น

“ถ้าอย่างนั้นก็รู้อะไรไว้อีกอย่างหนึ่ง”

เธอถามเมื่ออีกฝ่ายยังยืนนิ่งจ้องมองอย่างขัดเคือง

“อะไรหรือคะ.....”

ชายหนุ่มทิ้งไฟใบสุดท้าย ด้วยอารมณ์ริษยาหึงหวงมากกว่าอย่างอื่น น้ำเสียงกร้าว ดังกังวานกว่าปรกติ

“ลูกของคุณอาจจะไม่ใช่ แต่หลานของผม แต่ว่าเป็นลูกของผม! เพราะอย่างนั้นผมถึงต้องการให้เขาอยู่ที่นี้ เพราะเขาสมควรที่จะต้องอยู่ ผมต้องดูแลเขา ไม่ใช่ให้คนอื่นดูแล”

ฟ้ารุ่งจ้องมองอีกฝ่ายหนึ่งอย่างงุนงง หรือว่าเธอพูดไป

“อะ... อะไรนะคะ”

“เราเคยเกี่ยวข้องกัน คุณไม่รู้ตัวจริงๆ หรือว่าแกล้ง”

ท่าที่รุกรานอย่างไม่ลดราทำให้หญิงสาวตัวเย็นวูบ เสียงถามสิ้นแทบพรวด

“นี่... นี่คุณพูดเรื่องอะไร...”

สีหน้าของเขายับย่นอย่างผู้ที่ไม่เห็นอกว่า รอยยิ้มเหี้ยมเกรียมดวงตาเป็นประกายวาววับ น้ำเสียงพูดเน้นถ้อยเน้นคำ “คุณกับผมครั้งหนึ่ง.. เราเคย... ทำไมคุณถึงได้ทำเป็นไม่รู้ไม่ช้อยู่ได้.....”

พอเข้าใจ หญิงสาวก็ร้องออกมา

